

Философската перспектива на Ален Бадиу предоставя спасителната възможност и за може би най-противоречивата и най-обичана Вапцарова творба. Тя позволява «Песен за човека» да се преживее не като екзистенциална идеология, а като контраекзистенциалистка онтология на безсмъртието. От момента, в който героят започва да се държи като безсмъртен с думите *Да тръгнем ли – казал – добре*, неговите ексекutori започват да преживяват собственото си смъртничество на живи мощи: *веднъж да се свърши, и чувствали някакъв хлад*. А когато той дори запява пред лицето на смъртта, когато постига сливането си с песента в състава на един субект, показвайки вярност към живота като безсмъртие, *Онези го гледали с поглед безумен, онези го гледали с страх*.

В „Песен за човека“ се сблъскват и двата разграничени от Бадиу хипостаза на човешкото. Всеки от тях е използван като аргумент в спора между двата персонажа на тема: *«Човекът във новото време»*. Дамата, която клишетото определя като «буржоазна», пребивава в разбирането за човека-мърша, заслужил омраза, имплицираща и себепонравяване. Разбира се, героинята не се досеща, че отвратената мизантропия я засяга, че се обръща срещу нея: общите оценки за човека по правило претендират за привилегирован статут на вънпоставено говорене и съдени. Впрочем аргументацията на героинята на пръв поглед може да се стори дори още по-самоубийствена, доколкото тезата е опримерена чрез единичен случай: този за братоубиенеца, който след физическо и морално очищение (*измил се, на черква отишел подире*) надмогва греха и вината (*и после му станало леко*). Ала героинята има право да извлече регулярност от примера си, за да внуши: човекът е не само хищник, който пренебрегва дълга на кръвното родство, но е и способен да използва инструментите на цивилизацията – хигиена, изповед – за да надмогне изпитанията на самата култивирана човешкост – съвест, вина, срам, грях. Нейният пример имплицира, че човекът е особено достойно за омерзение същество, тъй като е поначало лишен от невинност, доколкото неизменно прибегва до цивилизационни техники за справяне с цивилизоваността, с нейното психологическо и морално бреме. Тази способност на човека хитроумно да оправдава статута си на хищна мърша, тази особена двусмисленост на цивилизацията, разработваща и предоставяща средства за обезпоследствяването си, действително е мощен аргумент срещу човека: човекът е звяр по силата на своята човешкост и това го прави особено греховен наред личната му отработена лекота. Примерът надмогва наративната си единичност и се домогва до универсалност не толкова в плана на деянието, колкото в механизма за справянето с моралните му импликации посредством катартични техники. Тъй че макар поначало аргументацията